

Sygn. akt IV Ka 19/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA w SO Andrzej Szawel

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 roku

sprawy **R. F. (1)**

obwinionego z art. 92 a kw w związku z art. 31 ust. 1 pkt 1 PRD

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 20 października 2014 roku sygn. akt II W 316/14

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zasądza od obwinionego 50,00 (pięćdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję oraz 50,00 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 19/15

UZASADNIENIE

R. F. (1) został obwiniony o to, że w dniu 24.05.2014r. około godz. 19:10 w m. R., droga (...), 438 km, kierunek W., jechał jako kierujący samochodem marki L.nr rej. (...)i przekroczył dozwoloną prędkość o 47 km/h, przy ograniczeniu 100 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w związku z art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 30 października 2014 roku w sprawie II W 316/14 uznał obwinionego R. F. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 92a kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych,

- zasądził od obwinionego 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz 50 złotych tytułem opłaty.

Wyrok został zaskarżony przez obwinionego w całości.

Apelacja wywiedziona została, jak wynika z jej treści, z podstawy prawnej art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow i zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 366 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpw w zw. z § 3 zarządzenia nr 497 Komendanta Głównego Policji z dnia 25.05.2004r. poprzez pominięcie w toku rozpoznania sprawy istotnej okoliczności mającej wpływ na treść orzeczenia tj. tego, że pomiędzy jednym a drugim nagraniem z wideorejestratora wystąpiła przerwa w nagraniu,

- art. 7 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpw poprzez dowolną ocenę zeznań świadków K. Z. i P. U.,

- art. 167 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpw poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z dokumentów legalizacyjnych, świadectwa homologacji oraz atestów wideorejestratora zamontowanego w samochodzie policyjnym w dniu 24.05.2014r., który dokonywał pomiaru prędkości samochodu L. nr rej. (...)

2. błąd w ustaleniach faktyczny przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że:

- samochód marki L., koloru ciemnego, na pierwszym z nagrań kierowany był przez obwinionego a w konsekwencji, że dopuścił się on popełnienia wykroczenia,

- obwiniony kierując samochodem osobowym marki L. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość holując inny pojazd w sytuacji gdy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy nie sposób przyjąć, że obwiniony wykonywał czynność holowania pojazdu,

- obwiniony popełnił zarzucany mu czyn, w sytuacji gdy brak jest podstaw i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie obwinionego, co doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania,

3. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 31 ust 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym polegającą na zastosowaniu tego przepisu w sytuacji, gdy obwiniony nie holował żadnego pojazdu.

Skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu pomiaru i rejestrowania prędkości pojazdów – na okoliczność prawidłowości przeprowadzonego w dniu 24.05.2014r. pomiaru prędkości samochodu marki L. o nr rej. (...), po uprzednim przeanalizowaniu posiadanych przez wideorejestrator atestów i dokumentów legalizacyjnych i przy uwzględnieniu warunków atmosferycznych, w jakich był wykonywany pomiar.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wbrew stanowisku zaprezentowanemu w apelacji ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji, a dotyczące sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy.

Sąd Rejonowy kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

W rozważaniach nie pominął żadnego dowodu, każdy z nich omówił i w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, które z tych dowodów i dlaczego uznał za wiarygodne, a którym i dlaczego przymiotu wiarygodności odmówił.

Treść apelacji wskazuje, że kwestią sporną w przedmiotowej sprawie jest zakres ustaleń Sądu Rejonowego co do prędkości, z jaką poruszał się obwiniony w dniu wskazanym we wniosku o ukaranie.

Podstawowe znaczenie dla poczynienia ustaleń w w/w zakresie miał rzeczowy materiał dowodowy w postaci nagrania z wideorejestratora. Szczegółowa analiza zapisu prowadzi do jednoznacznego wniosku, że samochód widoczny na obu nagraniach jest tym samym samochodem tj. pojazdem marki L. o nr rej. (...), którym w dniu 24.05.2014r. poruszał się obwiniony. Wskazuje na to zarówno sylwetka samochodu, jego kolor jak i ułożenie względem samochodu elementów krajobrazu. Bez wpływu na dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę materiału dowodowego pozostają podniesione w apelacji zarzuty związane z zapisem nagrania z wideorejestratora w postaci dwóch filmów i brakujących między nimi dwóch klatek. Sąd Odwoławczy po odtworzeniu obu nagrań i przeprowadzeniu ich wnikliwej analizy nie ma wątpliwości, że drugie z nich jest kontynuacją pierwszego. Stanowiska tego nie zmienia brak 2 klatek pomiędzy nagraniami. Podkreślić należy, że wideorejestrator nagrywa z prędkością 25 klatek na sekundę, drugie nagranie zaczyna się zaś w tej samej sekundzie, w której kończy się pierwsze. Brak 2 klatek to brak 0,08 sekundy nagrania, co w żaden sposób nie wpływa na rzetelność zapisu. W sprzeczności ze stanowiskiem apelującego stoją też zeznania świadka K. Z., która podała, że brak jest możliwości wpływania w jakikolwiek sposób na nagranie z wideorejestratora. Podkreśliła, że cała ich służba jest nagrywana, a w tak krótkim czasie jak ten, w którym wykonywane było przedmiotowe nagranie nie ma fizycznej możliwości przeprowadzenia kontroli prędkości innego auta. Wbrew zarzutom apelacyjnym bez wpływu na wykonywane nagrania i pomiary pozostają też warunki atmosferyczne, w jakich były wykonywane.

Oceny tej nie mogą też zmieniać indywidualne odczucia obwinionego co do wartości prędkości, z jaką się poruszał, tym bardziej, że z jego wyjaśnień wynika, że tylko wydaje mu się, że nie przekraczał prędkości (vide wyjaśnienia R. F. – k. 43v.). Potwierdzenie nagrań z wideorejestratora stanowią też zeznania świadków K. Z. i P. U. – funkcjonariuszy Policji, którzy w dniu 24.05.2014r. przeprowadzali kontrolę. Z ich zeznań wynika, że samochód kierowany przez obwinionego wyprzedził ich samochód z dużą prędkością, co spowodowało rozpoczęcie nagrywania go. Następnie samochód, co przyznał sam obwiniony, wyprzedził kolumnę samochodów (k. 43v.). Sąd Odwoławczy nie znalazł żadnych podstaw, aby zeznania w/w świadków uznać za niewiarygodne. Ich treść została przedstawiona rzeczowo i merytorycznie, charakteryzuje je spójność i koherentność. Ocenę tę umacnia fakt występowania w zeznaniach jedynie drobnych niedokładności oraz brak ich nadmiernej szczegółowości, który jest naturalną konsekwencją upływu czasu i zacierania się w pamięci mniej istotnych elementów zdarzenia, co jest dodatkowo usprawiedliwione dużą ilością podobnych czynności podejmowanych w ramach pracy zawodowej.

Nieskuteczne są też podniesione w apelacji zarzuty związane z nieprzeprowadzeniem dowodu z dokumentów legalizacyjnych - świadectwa homologacji oraz atestów wideorejestratora zamontowanego w samochodzie policyjnym w dniu 24.05.2014r., który dokonywał pomiaru prędkości samochodu L. nr rej. (...). Obwiniony miał możliwość zapoznania się w czasie kontroli z dokumentacją legalizacyjną urządzenia pomiarowego, jednakże nie wyraził takiej chęci i nie zgłaszał w tym zakresie żadnych zastrzeżeń. Sąd Odwoławczy nie stwierdził podstaw do przeprowadzania wnioskowanego przez skarżącego dowodu z opinii biegłego na okoliczność prawidłowości przeprowadzonego pomiaru.

Reasumując uznać należało, że motyw wyroku wywiedzione zostały w sposób logiczny, przekonujący i zgodny z wymaganiami art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 424 § 1 kpk, podlegają akceptacji i uznaniu za trafne.

Apelacja obwinionego nie przedstawia argumentów o takiej randze i znaczeniu, które podważałyby prawidłowość ustaleń faktycznych, a zaprezentowana w niej ocena dowodów jest jednostronna i całkowicie dowolna.

Zachowanie obwinionego polegające na niezastosowaniu się w dniu 24 maja 2014r. około godziny 19:10 w miejscowości R., na drodze krajowej (...), do ograniczenia prędkości do 100 km/h i przekroczeniu prowadzonym pojazdem dozwolonej prędkości o 47 km/h wyczerpało dyspozycję wykroczenia stypizowanego w art. 92a kw.

Należy przyznać rację skarżącemu w części, w której kwestionuje on powołanie przez oskarżyciela publicznego w kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu przepisu art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym. Przepis ten istotnie został omyłkowo wskazany. Wykroczenie jest konsekwencją niedostosowania się do prędkości określonej w art. 20 ust. 3 pkt 1 lit. c, co znajduje wyraz w opisie czynu i w ustaleniach Sądu zawartych w uzasadnieniu –

obwiniony nie poruszał się pojazdem holującym. Pomyłka oskarżyciela publicznego nie ma żadnego wpływu na ocenę prawną zachowania obwinionego, którego sąd uznał winnym wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 92a kw, nie wpłynęła też na wymiar kary.

Orzeczona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego. Jej wysokość dostosowana została do jego warunków osobistych i rodzinnych oraz możliwości zarobkowych. Obwiniony jest osobą w sile wieku, posiadającą wyższe wykształcenie, wykonującą zawód informatyka.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.